

тилъ пакъ „водари“. Но утихна около кладенеца. Наши пакъ отидоха да наливатъ.

Така до зори се редуваха ту наши, ту тѣхни войници на тоя благодатенъ кладенецъ, безъ да се чуе пушка отъ дветѣ неприятелски армии.

На сутринъта всичко занѣмъ. Дългата кобилица високо стърчеше и сама самичка въ равнината гледаше на широко и на далеко.

Ас. Георгиевъ

ЩЕ ЗВЪННЕ ПРОЛѢТЬ...

Млъкна пѣсень на кавалъ, и
снѣгъ затрупа всички хижи.
Мразъ земята пакъ сковалъ е,
всѣки свилъ се въ свойтѣ грижи.

Виснатъ натежали клони
въ тихата мъглива вечеръ.
Нейде цвили нѣкой конь, и
тамъ дете кресливо хленче...

Димъ надъ хижитѣ се стели,
пушатъ всичкитѣ кумини.
Тѣй ще бжде дни, недѣли,
докатъ зимата премине.

После пакъ ще звѣнне пролѣтъ,
слънцето ще стопли всички,
И ще тичатъ вѣнъ на воля
агънца, деца, козички....

Д. В. Василиевъ